

тадѣ, — да нахлуе въ Византия, да я ограби и да я за-воюва.

Поводъ за започване на война противъ византийците дали пелопонезските славяни. Тѣ поискали да станатъ самостоятелни, но, понеже били слаби, обърнали се къмъ Крума. Същеврѣменно избухналъ въ Цариградъ бунтъ противъ императора Никифора. Крумъ се възползвалъ отъ това, нападналъ (въ 809 г.) на Струмския стратегъ (войвода) и то тъкмо въ това време, когато заплащалъ на наемните войници, убилъ го и заграбилъ около $1 \frac{1}{2}$ милионъ лева. Въ сѫщата година Крумъ обсадилъ ненадѣйно София, прѣвзель я съ хитростъ и избилъ гарнизона ѝ, състоящъ се отъ 6000 византийски войници. Съ завземането на София и на нейните околности бѣлгарите си осигурили правъ и свободенъ путь за завладѣване на цѣла Македония.

Войни на Крума съ Никифора. — За да спре нахлуването на Крума къмъ Македония, Никифоръ нападналъ прѣзъ сѫщата година направо на Бѣлгария, но билъ отбитъ и се върналъ позорно назадъ. Тогава, за да задържи македонските славяни въ покорностъ, той взелъ други мѣрки: разселилъ помежду тѣхъ свои войници, които сѫ били разбунтували противъ строгостите му и прѣкаленото му скжерничество. Между това мнозина отъ военноначалниците, които се разбѣгали въ сражението съ бѣлгарите, като не получили милостъ и прошка отъ императора, прибѣгнали при Крума. Между тѣхъ билъ и единъ покръстенъ арабинъ, на име Евтими, искусенъ механикъ, който по-послѣ много помогналъ на Крума при обсадата на византийските крѣости, като му построилъ най-разнообразни стѣнобитни машини.

Никифоръ се рѣшилъ да изтрѣби съвѣршено бѣлгарите, или пѣкъ да ги изгони отъ Балканския полуостровъ; затова наложилъ голѣми данъци на подданиците си, на богатитѣ цѣркви и на монастиритѣ и задължилъ всички сиромаси да се явятъ въ редовете на войската. Слѣдъ двѣгодишно грозно приготовление, прѣзъ май на 811 г., той потеглилъ съ сина си Ставраки за Бѣлгария на чело на многобройна войска, съ-